

12 maart 2020, 1^e Paasdag, kinderverhaaltje bij Exodus 15 : 1 - 21¹

Ben

Dit gedeelte van de dienst is speciaal voor jullie, de kinderen die meeluisteren. Straks lezen we uit de bijbel over het volk Israël. Ze waren slaaf gemaakt in Egypte. Maar Mozes maakte hen vrij. God gaf hem daarvoor de kracht. Ze werden daar zo blij van dat ze spontaan een lied begonnen te zingen. Mijn verhaaltje lijkt daar wel en beetje op, maar het speelt zich af in Nederland en het gaat over Ben. Luister maar:

Ben vluchtte uit een ver land en kwam in Nederland terecht. Daar vond hij na een tijdje werk bij een boer in een dorp dicht bij Amsterdam. Die gaf hem brood en water. Eerst was Ben daar blij mee, maar na een tijdje vroeg hij of hij loon kon krijgen. Want de andere knechten kregen dat ook. Zijn baas zei: “Nee! Jij bent maar een vluchteling. Wees maar blij dat je brood krijgt.” Toen wilde Ben weg. Bij iemand anders gaan werken. Maar zijn baas liet hem niet gaan. “Als je wegloopt stuur ik mijn hond op je af. Mijn bloedhond.”

Ben vroeg elke dag opnieuw: “Laat mij toch gaan!” Maar steeds zei zijn baas: “Nee, je blijft hier.” En toen, vorige week, zei Ben tegen zijn baas: “Ik weet: als u mij niet vrijlaat gebeurt er iets ergs met uw haan. De haan die altijd prijzen wint. Uw goudhaan.” Maar zijn baas zei: “Vergeet het maar. Aan het werk jij.”

Toen deed Ben dit: 's nachts zette hij het hok van de haan open. De hele nacht bleef hij op, want hij was te zenuwachtig om te slapen. Toen de boer 's morgens zijn huis uit kwam hoorde Ben ineens een vreselijke schreeuw: “Nee! Mijn haan, mijn mooie haan! Hij is weg, verdwenen.”. De man rende naar Ben en zei: “Nu weet ik het! Ga maar; ga maar weg! Ik wil je nooit meer zien.” Ben hield zijn hand op. Zijn baas gaf hem geld. Eindelijk.

Ben vertrok. Hij liep door de velden in de richting van Amsterdam. Toen hij een paar uur had gelopen keek hij om. Hij schrok, want daar zag hij de boer aankomen met zijn hond. Hij zwaaide met een hooivork en riep: “Kom terug jij, kom terug! Het werk is nog niet af!” Ben begon te rennen. Maar zijn baas rende harder. En tot overmaat van ramp kwam Ben bij een brede sloot. Geen brug te

¹ Naar het verhaal ‘Jos Wandelaar – deel 4’ in ‘Het Klaprozenfeest, 40 kinderverhalen van Piet Kooiman.’

bekennen. Waar moest hij nu heen? Toen deed Ben iets wat hij al lang niet had gedaan. Hij deed zijn ogen dicht en begon te bidden: "Lieve God, help me toch! Anders word ik gevangen en moet ik weer terug naar die nare man en die vreselijke hond."

Toen hij zijn ogen opendeed zag hij een lange plank aan de kant van de sloot liggen. Precies lang genoeg om bij de overkant te komen. Hij pakte de plank en legde die over de sloot. Daarna liep hij zo snel als hij kon over de plank naar de overkant. Maar toen hij daar aankwam en omkeek zag hij de boer over de plank op hem afkomen.

Toen gebeurde het. Ook de hond sprong op de plank. Daardoor verloor zijn baas zijn evenwicht. Hij wankelde even en viel toen plat op zijn gezicht in het water. De hooivork vloog door de lucht en landde daarna in het achterwerk van de spartelende man. Die schreeuwde het uit. Hij probeerde uit het water te komen, maar niet aan de kant van Ben. Die wilde hij nooit meer zien.

En Ben? Die liep opgelucht verder. Hij keek niet meer om. Hij zong een vrolijk liedje. Hij was vrij.

© P.K.